

Arrest

nr. 169 128 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2015 diende verzoeker, in functie van zijn zus, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 februari 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2015 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2°de niet in artikel 40bis §2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.'

Artikel 47/3,§2 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2 ° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of wij wie zij zich voegen of dat ze deel uitmaken van zijn gezin.'

Als bewijs te voldoen aan de voorwaarden werden volgende bewijsstukken voorgelegd: rekeninguit-treksels van BNP Parisbas Fortis dd 02.11.2015, waaruit blijkt dat de referentiepersoon de kosten van de bus betaald heeft, omnipas op naam van betrokkene dd 29.10.2015 tot 28.11.2015, afrekening dokter dd 04.11.2015 op naam van betrokkene, samenstelling gezin dd 05.11.2015.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te zijn aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

Nergens uit het dossier blijkt dat er reeds een financiële/materiële afhankelijkheid bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Het enkele bewijs waaruit blijkt dat de referentiepersoon iets voor betrokkene heeft betaald, betreft een aankoop in België. Dat is uiteraard niet wat bedoel[d] wordt. Verder ontbreekt het bewijs van het huidig inkomen van de referentiepersoon. Om te kunnen vaststellen of iemand 'ten laste' is, dient immers het huidige beschikbare inkomen, dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ook te worden aangetoond. Bij gebrek aan bewijzen daarover kan immers niet worden ingeschat in hoeverre het realistisch is dat betrokkene heden ten laste is van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene zich er niet wenst op te beroepen ten laste te zijn (geweest), maar wel deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, werd evenmin een afdoend bewijs geleverd. De voorgelegde gezinssamenstelling dateert van na de aanvraag gezinshereniging, opgesteld door de stad Antwerpen waar hij momenteel verblijft. Nergens werd er aangetoond dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van voor de komst naar België.

Gezien betrokkenen broer en zus zijn, willen we redelijkerwijze nog wel aannemen dat ze in een ver verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders. Dit is echter niet wat bedoelt wordt in art. 47/3, §2 van de wet en de vermelding in de richtlijn 2004/38 waarop dit wetsartikel gebaseerd is. Het wetsartikel is in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren het is dan ook de bedoeling dat wordt aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de EU-onderdaan (dus het gezin van zijn zus, als volwassene) van in het land van herkomst of origine (desgevallend een andere lidstaat). Dit kan hier niet worden vastgesteld.

Gezien het bovenstaande kan er niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 en wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"a) Aangaande het inkomen van de zus van verzoeker

Dat over de hoegrootheid en afdoendheid van het inkomen van de zus geen betwisting bestaat. (Dat momenteel zijn zus ziek is en uitbetaald wordt door de mutualiteiten en dat dit slechts zeer tijdelijk is).

Dat deze toereikend zijn.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de VERWERENDE PARTIJ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uiteengezet dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een ander familielid van een burger van de Unie aangezien niet blijkt dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn zus of er deel uitmaakte van haar gezin. Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken, besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met voldoende kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker door uiteen te zetten dat zijn zus een inkomen heeft, dat indien verweerder een recht op verblijf wenst te beëindigen hij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier en dat hij goed geïntegreerd is niet aantoont dat verweerder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Verzoekers beschouwingen zijn immers totaal irrelevant. Verweerder heeft de inkomsten van verzoekers zus namelijk niet in vraag gesteld, de bestreden beslissingen zijn geen beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan enig recht op verblijf en verzoekers bewering dat hij geïntegreerd zou zijn doet geen afbreuk aan het feit dat hij niet voldoet aan de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen laten gelden als ander familielid van een burger van de Unie en doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat hij niet legaal in het Rijk verblijft.

Verzoekers theoretische beschouwingen en zijn uiteenzetting die niet dienstig is geven geen aanleiding tot de vaststelling dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, op basis van een gebrekkig onderzoek of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn zus, die de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker is aanvankelijk naar België gekomen omwille van de moeilijke socio-economische toestand.

Hij diende een regularisatieaanvraag in van zodra dit kon gelet op de mogelijkheden in 2009, toen de maatregelen tot regularisatie werden afgekondigd in België.

Deze aanvraag werd op 17/01/2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Vanaf dan was het zeer moeilijk voor mijnheer om verder te overleven en te werken en was hij afhankelijk van zijn zus.

Zijn zus heeft vanaf dan hem bijgestaan en onderhouden aangezien hij niet meer mocht werken.

Zij heeft altijd voor hem gezorgd en doet dit tot op heden.

Hij was hier vanaf 2011 illegaal en het is dan ook moeilijk om vele bewijzen aan te brengen, zijn zus zorgde voor hem maar uiteraard zijn hier niet veel sporen van aangezien verzoeker op dat ogenblik voor onze autoriteiten niet meer officieel was ingeschreven.

Zij leggen hier de bewijzen voor van het betalen van het busabonnement, afrekening dokter, samenstelling van gezin om aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin.

Dat men betrokkene verwijt slechts bewijzen voor te leggen van het instaan van zijn zus voor hem, die dateren van voor de aanvraag, en die alleen in België zijn verricht.

Uiteraard is verzoeker dan ook afhankelijk van zijn zus vanop het moment dat hij illegaal is geworden en niet meer voor zichzelf kon instaan, dus vanaf 2011.

Vermits dat hij vanaf 2007 in België verbleef; kunnen dan ook nog slechts bewijzen vanuit België voorafgaand aan de aanvraag worden neergelegd.

Dat hij slechts een samenstelling van gezin kan neerleggen van na de aanvraag tot gezinshereniging is natuurlijk ook te wijten aan zijn illegaliteit, voor de aanvraag tot gezinshereniging kon hij niet ingeschreven worden en dus geen dergelijke gezinssamenstelling voorleggen.

Deze twee verwijten slaan dan ook op niets en vinden hun oorsprong louter en alleen in het voorafgaand illegaal verblijf in België gedurende vijf jaar waarbij hij volledig afhankelijk was van zijn zus.

Door de voorwaarde op te leggen dat hij niet afdoende bewijst dat hij ook ondersteund werd in het land van herkomst schendt men de wetgeving m.b.t. gezinshereniging van een economisch actieve Unieburger met haar broer aangezien de wet voorziet, of bewijzen van ten laste voorleggen van voordien in het land van herkomst, of bewijzen dat zij deel uitmaken van hetzelfde gezin, wat zij wel degelijk bewezen hebben.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan, moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst aangezien hij in België een band kan onderhouden met zijn zus.

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn zus op te bouwen en te onderhouden, en dat hij die kans ook moet kunnen krijgen!

Dat het inbreuk zou uitmaken op het recht op gezinshereniging met een unieburger.

Dat hij in België ondersteund wordt door zijn zus en een veilig leven heeft."

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, die vijfendertig jaar oud is, jarenlang gescheiden van zijn zus leefde, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de relatie die hij met zijn zus heeft voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verzoeker geeft daarenboven zelf aan dat het niet zijn bedoeling was om een gezin te vormen met zijn zus, doch dat hij noodgedwongen bij haar diende in te trekken omdat hij als onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling niet in staat is om in zijn onderhoud te voorzien. Een beschermenswaardige hechte relatie kan dan ook niet worden vastgesteld. Er moet daarenboven worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden geduïd dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij gedurende een aantal jaar illegaal in België verbleef en hij tijdens dit verblijf een privéleven en bepaalde relaties heeft opgebouwd, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM kan ontleen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België).

Verzoeker, die geen gevestigde vreemdeling is, kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissingen een ontoelaatbare inmenging in zijn privé- of gezinsleven vormen (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S. v. Zwitserland) en maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in

het Rijk toe te laten en hem op die wijze te belonen voor een jarenlang miskennen van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker het volgende aan:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot verblijf.

Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het bevel dient vernietigd te worden In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten - enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.”

3.3.2. Aangezien de door verzoeker geschetste situatie zich niet voordoet – er werd namelijk geen gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – blijkt niet dat er redenen zijn om over te gaan tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK